

မိုးတက်ရင်

မြို့တလေးမှာကျွန်တော်စောင့်နေပါတယ်

နိဒါန်း

ငွေကြေးချမ်းသာကြွယ်ဝသူများသာ တက်ရောက်ကုသနိုင်သည့် ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံကြီးအတွင်း မှာ ဖြစ်သည်။

သေမင်းနှင့်ရင်ဆိုင်ကာအံတုနေရပြီဖြစ်သော်လည်း သူဌေးဦးကျော်သာတစ်ယောက်စိတ်ကို အစွမ်းကုန် အားတင်းထားသေးသည်။

သူသေလွန်သွားခဲ့လျှင် ကျန်ခဲ့မည်က သူပိုင်ကုမ္ပဏီ၊ စီးပွားဥစ္စာများနှင့် အိမ်ထောင်ကိုယ်စီကျ နေပြီဖြစ်သော သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်။

ထို့အပြင် လက်ရှိ ဦးကျော်သာနှင့်အတူနေသည့် မြေးမလေး မုဒါတို့ဖြစ်သည်။

မုဒါ၏ မိဘနှစ်ပါးစလုံး ဆုံးပါးသွားပြီဖြစ်သဖြင့် ဦးကျော်သာက သူနှင့်အတူနေစေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ခုတော့ သူလည်း လူ့ဘဝကို စွန့်ခွာရတော့မည်။

မျက်စိသူငယ်၊ နားသူငယ်နှင့် ကျန်ခဲ့ရမည့် မြေးမလေး မုဒါကို သူ စိတ်မချချေ။

တကယ်ဆိုလျှင် မုဒါကလည်း ငယ်တော့သည်မဟုတ်ပါ။ လာမည့်နှစ်လလောက်ဆိုလျှင် အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပြည့်ပြီ။

သို့သော်လည်း . . .

ဦးကျော်သာက လက်ရှိ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေသည့် သားနှင့်သမီးတို့၏ စိတ်ဓါတ်တွေကိုသိ သဖြင့် မုဒါကို စိတ်မချခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် . . .

သူ၏ ရှေ့နေနှင့် တိုင်ပင်ပြီး လုပ်စရာရှိတာတွေကိုတော့ လုပ်ထားပြီ။

ခုလည်း မြေးမလေး မုဒါအပါအဝင် သားဖြစ်သူနှင့် သမီးတို့ကိုခေါ်ကာ မှာစရာရှိတာတွေကို မှာနေ၏ ။

“ငါ့ဆန္ဒကတော့ ငါမရှိတော့တဲ့အချိန်မှာ မင်းတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်လည်း သင့်သင့် မြတ်မြတ်နေစေချင်တယ်”

ပြောရင်း စကားကိုဖြတ်ကာ မုဒါကို ကြည့်လိုက်ပြီးမှ -

“ပြီးတော့မရှိတော့တဲ့ မင်းတို့အစ်ကိုကြီးရဲ့သမီးလေး၊ မင်းတို့ရဲ့တူမလေး မုဒါကိုလည်း စောင့်ရှောက်ကြပါ”

အဘိုးကြီး၏ စကားကို သားဖြစ်သူ ဦးသိုက်စိုးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

တကယ်တမ်း သူ့စိတ်ထဲတွင် သိချင်နေသည်က အဖေသည် အမွေတွေကို ဘယ်လိုခွဲပေးခဲ့လဲ ဆိုသည့်ကိစ္စ။

သို့သော်လည်း . . .

သူသိချင်နေသည့်အဖြေကို ညီမဖြစ်သူ ဒေါ်သူဇာက မေးပေးလိုက်ပါသည်။

“စိတ်ချပါ ဖေဖေ . . . မုဒါလေးက သမီးရဲ့တူမပဲလေ၊ သူ့အဖေဘယ်လောက်ဆိုးခဲ့ဆိုးခဲ့ တူမကိုတော့ အသိအမှတ်ပြုရမှာပေါ့၊ ဒါနဲ့ တစ်ခုလောက်မေးပါရစေ ဖေဖေ၊ ဖေဖေရဲ့ကုမ္ပဏီနဲ့ ကျန်တဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို ဖေဖေဘယ်လိုများ စီစဉ်ချင်လည်း မသိဘူး”

ဦးကျော်သာက အားယူကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အင်း . . . ဖေဖေ အားလုံးစီစဉ်ထားပါပြီ သမီးရယ်၊

ဖေဖေမရှိတော့တဲ့အခါ ရှေ့နေဦးထွန်းနောင်က ဖေဖေ မှာထားခဲ့တာကို လုပ်ပေးပါလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

စကားအဆုံးမှာ မုဒါက ဒေါ်သူဇာကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“အန်တီသူဇာ . . . ဘိုးဘိုးခုလိုဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ဒီလိုမေးခွန်းတွေ လာမေးတာတော့ မကောင်းပါဘူး”

ဒေါ်သူဇာက မုဒါကို ခပ်တင်းတင်းပြန်ကြည့်လိုက်ရင်း . . .

“ညည်း နားမလည်ဘဲ ဝင်မပြောနဲ့ မုဒါ . . . ဒီကိစ္စမျိုးဆိုတာက ခုရှုပ်မှ နောင်ရင်းဟဲ့”

မုဒါ ပြန်ပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်သော်လည်း ဦးကျော်သာက လက်ကာပြကာ . . .

“တော်ကြပါတော့ကွယ် . . . စကားတွေလည်း မများကြပါနဲ့၊ ငါ အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေပါရစေ”

ထိုစကားကြောင့် အားလုံးပဲ အလိုက်သိစွာ ထရပ်လိုက်ကြသည်။

မုဒါက . . .

“ဘိုးဘိုးတစ်ယောက်တည်း ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ သမီးနေခဲ့မယ်လေ ”

ဦးကျော်သာက ခေါင်းခပ်ဖြည်းဖြည်းခါကာ . . .

“ရပါတယ် သမီးလေးရယ် . . . ဘိုးဘိုးနေမကောင်းစဖြစ်ကတည်းက ဒီက သမီးလေးပဲ ပြုစုခဲ့တာပဲလေ၊ ဘိုးဘိုးအတွက် လုံလောက်နေပါပြီ၊ ခုတော့ ဘိုးဘိုး တစ်ယောက်တည်း နေချင်လို့ပါ”

ထိုသို့ပြောသည်ပင် မုဒါက စိတ်မချဟန်ဖြင့် . . .

“အဲဒါဆိုလည်း သမီး အပြင်က စောင့်နေမယ်နော်၊

ဘိုးဘိုးလိုအပ်တာရှိရင် လုပ်ပေးလို့ရအောင်လေ”

ထိုနောက်မှာတော့ . . . မုဒါလည်း အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

ထိုသို့ စိတ်မချစွာပြောခဲ့သော်လည်း အဘိုးဖြစ်သူ

ဦးကျော်သာတစ်ယောက် သူမကို နောက်ဘယ်တော့မှ စကားပြောနိုင်တော့မည်
မဟုတ်ဆိုတာ ထိုအချိန်က မုဒါ မထင်ထားမိခဲ့ပါချေ။

ထိုသို့ဖြင့် . . .။

*

အခန်း (၁)

လက်ပူတိုက်ပြင်ထားပုံရတဲ့ ဆိုင်ကယ်စက်သံကြီးကြောင့် ခြံဝင်းထဲ
မောင်းဝင်လာသူဟာ ဇော်ဦးမှန်း လှည့်မကြည့်ဘဲ သိလိုက်တယ်။

ထွေထွေထူးထူး လှည့်ပြီး နှုတ်ဆက်နေစရာလည်း မလိုတာမို့
ရထားလုံးကိုပဲ ကိုယ်သန့်ရှင်းရေး ဆက်လုပ်နေလိုက်တယ်။

ဇော်ဦးက ဆိုင်ကယ်ကိုရပ်ပြီး စက်မသတ်သေးဘဲ တဗျင်းဗျင်း
လီဗာပုတ်လိုက်ပြီးမှ . . .

“မင်းကြည့်ရတာ လည်း ပင်ပန်းလိုက်တာ ဝေမိုးရာ၊ တစ်ရက်တစ်ရက်
အဲဒီ ရထားလုံးကို ‘သ’ ရတာ နဲ့၊ မြင်းကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ရတာ နဲ့ မင်းမို့လို့
ဒီအလုပ်ကို လုပ်နေနိုင်သေးတယ်၊ ငါ့လို
သက်သောင့်သက်သာဆိုင်ကယ်ကယ်ရီဆွဲပါဆိုလည်း မဟုတ်ဘူး။”

သူ့စကားဆုံးတော့မှ ကျွန်တော် လှည့်ပြီးပြောလိုက်တယ်။

“ဟေ့ကောင် . . . ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီဆွဲတယ်ဆိုတာက လွယ်တယ်ကွ၊
ဆိုင်ကယ်ပေါ် တတ်ခွပြီး လမ်းဆုံလမ်းခွမှာ လက်ညှိုးလေးထောင်ပြတတ်ရင်ရပြီ၊
ပြီးတော့ . . . အဲဒီ အလုပ်က အသက်အန္တရာယ်နဲ့လည်းနီးသေးတယ်၊ ငါ့လို
ရထားလုံးမောင်းဖို့ဆိုတာကတော့ တော်ရုံစကေးနဲ့ မရဘူးကွ”

ဇော်ဦးက ချက်ချင်းပဲ ပက်ခနဲပြန်ပြောလာတယ်။

“အောင်မာ . . . မင်း ရထားလုံးကကော ဘာများထူးခြားနေလို့လဲ”

“ထူးတာပေါ့ကွ၊ ရထားလုံးဆိုတာက ငါတို့ ပြင်ဦးလွင်ရဲ့ပုံရိပ်ပဲလေ၊

ပြီးတော့ ဒီရထားလုံးက ငါ့အဖေ အမွေပေးခဲ့တာကွ၊ အဲဒါကြောင့် ဂုဏ်ယူစွာနဲ့ ဆွဲနေတာ”

“အေးပေါ့ကွာ . . . မင်းလို ဘွဲ့ရပညာတတ်တစ်ယောက်က ရထားလုံးဆွဲစားနေတယ်ဆိုတော့ တော်ရုံစကေးနဲ့ မရမှန်းသိပါပြီ”

ဒါရွဲ့ပြောတာပဲ။

ကျွန်တော် ခပ်တည်တည်ပဲ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ဒီမှာ ဇော်ဦး . . . ဘွဲ့ရပညာတတ်ဆိုတာ နာမည်ပဲရှိတာလေကွာ၊ ငါတို့သင့်ခဲ့ရတဲ့ ပညာရေးစနစ်ကြောင့် ကမ္ဘာမှာ လူရာဝင်တာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါတွေ ပြောပြလည်း မင်းသိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“အဲဆိုလည်း ပြောမနေနဲ့တော့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ . . . ငါပြောချင်တာက မင်းမောင်းနေတဲ့ ရထားလုံးဆိုတာမျိုးက ငါတို့ပြင်ဦးလွင်မှာတောင် သိပ်မရှိတော့ဘူးကွ၊ ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီတွေကလည်း တဖြည်းဖြည်းများလာတော့ မင်းလည်း သိပ်အလုပ်ဖြစ်တော့တာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် မင်းကိုအလုပ်ပြောင်းလုပ်ဖို့ ပြောတာပါ”

ကျွန်တော် ခပ်ဖြည်းဖြည်းပဲ ခေါင်းခါလိုက်မိတယ်။

“တော်ပါပြီကွာ . . . ငါ့လို တစ်ကိုယ်ရည်တစ်ကာယသမားအတွက် သိပ်ပူစရာမရှိပါဘူး၊ ငါ့ဟာငါ ရထားလုံးဆွဲစားတာက ငြိမ်းချမ်းပါတယ်”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အချေအတင်စကားပြောနေကြတဲ့အချိန်မှာပဲ ခြံဝင်းထဲကို ကလေးလေးယောက် ပြေးဝင်လာကြတယ်။

ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်လေးတွေပါ။

ကျွန်တော်ဖောက်သည်တွေဆိုရင်လည်း မမှားဘူး။ သူတို့ထဲမှ အသားမည်းမည်း ဆံပင်ကောက်ကောက်နဲ့ ကော်စတာဆိုတဲ့

ကောင်လေးကစပြောတယ်။

“ဦးဝေမိုး . . . သာတို့ ရထားလုံးစီးချင်လို့ဗျ”

ကျွန်တော်က သူတို့အုပ်စုကို ပြန်ကြည့်လိုက်တယ်။ ကော်စတာကို နောက်နားက ညောင်ကြီးဆိုတဲ့ကောင်လေးက ထပ်ပြောလိုက်တယ်။

“ကော်စတာရာ . . . ဦးဝေမိုး အား, မအား အရင်မေးဦးလေ၊ မင်းကစီးချင်တယ်ပဲ စွတ်ပြောနေတယ်”

“အေးလေ . . . အဲဒီ ကော်စတာဆိုတဲ့ကောင်က ဘာကောင်မှန်းကို မသိဘူး။ အလိုက်ကန်းဆိုး မသိတဲ့နေရာဆို ရှေ့ဆုံးက”

ဝိုင်းပြောနေကြတော့ ကော်စတာလည်း တင်းသွားပုံရတယ်။

“ဟေ့ကောင် ငသက် . . . မင်းကလည်း သံယောင်လိုက်မနေနဲ့၊ ခုနကတော့ ရထားလုံးစီးချင်တယ်ဆို၊ ငါ့ကိုဆရာတင်ပါတယ် . . . ပြောပေးပါဆိုလို့လည်း ပြောပေးရသေးတယ်”

သူတို့စကားဆုံးတော့ ကျွန်တော်လည်း လက်ကာ ပြလိုက်ပြီး . . .

“ကဲ . . . တော်ကြပါတော့ကွာ၊ မင်းတို့စီးချင်ရင် စီးလို့ရပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ဒီနေ့ မင်းတို့ ကျောင်းမတက်ရဘူးလား”

“ဟာ . . . ဒီနေ့ စနေနေ့လေဗျာ၊ ဦးဝေမိုးကလဲ”

“ဪ . . . အေး . . . အေး . . . စနေဆို ပိတ်တာပေါ့၊ ကျူရှင်ကော မရှိဘူးလားကွ”

“ကျူရှင်က ညနေမှ တက်ရမှာဗျ”

ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်း . . .

“ဟုတ်ပြီလေ . . . အဲလိုဆိုလည်း ခဏနေရင် သွားကြတာပေါ့”

သူတို့တစ်အုပ်စုလုံးဟေးခနဲ့ ဝမ်းသာအားရအော်လိုက်ကြတယ်။
ကျွန်တော်နဲ့ကလေးတွေ ကိုကြည့်ပြီး ဇော်ဦးက . . .

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်နေတာပဲဟေ့ . . . မင်းတော့ စောစောစီးစီး
ဈေးဦးပေါက်ပြီ”

ကျွန်တော်က ခပ်ပြုံးပြုံးပဲ . . .

“ဪ ဇော်ဦးရယ် . . . ငါ့အနေနဲ့ သူတို့ကို ကုန်းပိုးပြီး ခေါ်ရတာ မှ
မဟုတ်ဘဲကွာ၊ ခုလို ပေးစီးလိုက်တော့ သူတို့လည်း ပျော်ရတယ်၊ ငါလည်း
စိတ်ချမ်းသာတယ်လေ၊ မင်းလိုဆိုင်ကယ်နဲ့ဆိုရင် ခုလိုတောင်
လုပ်ပေးလို့မရဘူးမလား”

ကျွန်တော်စကားဆုံးဆုံးချင်းမှာပဲ ကော်စတာက
ဇော်ဦးကိုပေစောင်းစောင်းလေး ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“သူ့မှာ ရထားလုံးရှိရင်တောင် ဦးဇော်ဦး ပုံစံက သားတို့ကို
ပေးစီးမှာမဟုတ်ဘူးဗျ”

“အောင်မာ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စိတ်ကောင်းရှိပုံမရလို့”

“ဟာ”

ဇော်ဦးမျက်နှာကြီး မဲ့ပုပ်သွားတာကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တဟားဟား
အော်ရယ်လိုက်မိတယ်။

ဇော်ဦးလည်း ကျွန်တော်နဲ့ဆက်နေရင် ဟိုကောင်တွေဆီမှာ
လှော်ခံရမှာစိုးလို့လားမသိဘူး။

သူ့ဆိုင်ရယ်ကိုဆက်နှိုးလိုက်ပြီး . . .

“သွားတော့မယ်ကွာ . . . ကြာကြာဆက်နေရင် မင်းကောင်တွေက
လွယ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ခုတောင် ဒဲ့ရွှေ့နေတာ”

ပြောရင်း ဆိုင်ကယ်မောင်းထွက်သွားတော့တယ်။

အဲဒီ တော့မှ ကျွန်တော်လည်း ဒူးမနာသားလေးတွေကိုကြည့်ပြီး
ပြောလိုက်ပါတယ်။

“ကဲ . . . ဆရာလေးတွေ ခဏစောင့်။ ငါ မြင်းသွားယူလိုက်ဦးမယ်”

*

အခန်း (၂)

မနက်ပိုင်းကော်စတာတို့ အုပ်စုကို ရပ်ကွက်တစ်ပတ် လိုက်မောင်းပို့ပြီးမှ ကျွန်တော်လည်း နီးစပ်ရာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ မနက်စာဝင်စား ဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော့်အတွက် နေ့လယ်စာနဲ့ညစာဆိုတာကလည်း ကြုံသလိုစားဖြစ်တာပါပဲ။ တစ်တစ်ခါဆို တစ်နပ်တည်း ပေါင်းစားဖြစ်တယ်။

မိဘနှစ်ပါးစလုံး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးပါးကွယ်လွန်ပြီးကတည်းကပဲ အစားအသောက် ကိစ္စကို ကြုံသလိုဖြေရှင်းလာခဲ့တယ်။

ကံကောင်းတာတစ်ခုက ကျွန်တော့်မှာ မိဘတွေ အမွေအဖြစ်ထားခဲ့တဲ့ ကိုယ်ပိုင်ခြံနဲ့အိမ်လေး တစ်လုံးရှိတယ်။

ဘာပူစရာများ ရှိဦးမှာလဲ။

ဇော်ဦးလို ခင်မင်တဲ့ မိတ်ဆွေ၊ သူငယ်ချင်းတချို့ကတော့ ကျွန်တော့်ကို ကြုံတိုင်း စသလိုနောက်သလို ပြောကြပါတယ်။

“ဝေမိုးရာ . . . မင်းမှာ အလုပ်လည်း ရှိတယ်၊ ဝင်ငွေလည်း ရှိတယ်၊ နေစရာကိုယ်ပိုင် အိမ်လေးလည်း ရှိတယ်၊ အိမ်မှဆိုလည်း ချက်ပြုတ်စားသောက်ဖို့ အိုးခွက်ပန်းကန်တွေ ရှိတယ်၊ ဒါနဲ့များ ဖြစ်သလိုစားသောက်နေရတယ်လို့”

“အေးကွာ . . . ငါလည်း အိမ်ဖော်မရှာချင်တာနဲ့ ဒီလိုပဲဖြစ်သလို စားသောက်နေလိုက်တာ”

“ဟေ့ကောင် . . . မင်းကို အိမ်ဖော်ရှာခိုင်းနေတာမဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမယူသင့်နေပြီလို့ ပြောတာ”

အဲဒီ လိုပြောလာတိုင်း ကျွန်တော် ရယ်ကျဲကျဲပဲ လုပ်နေလိုက်တယ်။

ဟုတ်တယ်လေ။

မိန့်မယူတာများ လွယ်တာမှတ်လို့။

ပြီးတော့ ကျွန်တော်က ကိုယ်ချစ်တဲ့မိန်းကလေးကိုပဲ လက်ထပ်ချင်တာ ။

ခက်တာက ကျွန်တော် မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်ရမယ့် မိန်းကလေး ခုထိ

မတွေ့သေးတာပဲ။ ရှိတော့ ရှိမယ်။ ကျွန်တော် ရှာ မတွေ့သေးတာလည်း

ဖြစ်နိုင်တယ်။

သူ့မျက်နှာ၊ သူ့ပုံစံလေးက ဘယ်လိုနေမှာလဲ။

ကျွန်တော် မသိဘူး။

ခုထိတော့ ကျွန်တော်ရဲ့ ရင်ဘတ်ထဲမှာ တစ်နေရာစာ လွတ်နေဆဲပါ။

ကျွန်တော့်နံရိုးတစ်ချောင်း ပျောက်ဆုံးနေဆဲပါ။

တစ်ခါတစ်ခါ အဲဒီ လို အချစ်အကြောင်းတွေးမိတိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်

ရှက်အမ်းပြီး ပြုံးမိတယ်။

ကျွန်တော်ချစ်တဲ့သူနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုချစ်တဲ့သူ ထိပ်တိုက်မတွေ့သေးတာပဲ

ဖြစ်မှာပေါ့ဆိုပြီး ဖြေသိမ့်နေရုံပါပဲ။

တွေးရင်းနဲ့ အတွေးစဟာ လွန်သွားပြန်ပြီ။

စားလက်စကို လက်စသတ်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲက

ထွက်လာခဲ့တယ်။

ရထားလုံးပေါ်တက်ပြီး ပြန်မောင်းထွက်လိုက်ချိန်မှာတော့

ကျွန်တော့်ရဲ့တစ်နေ့တာ အလုပ်စတင်ပါပြီ။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကနေ ပြန်ထွက်လာပြီး သိပ်မကြာဘူး။

ခရီးသည်တစ်ယောက်ရတာ နဲ့ လိုက်ပို့ဖြစ်တယ်။

ဈေးဦးတော့ပေါက်ပြီ။ ခရီးသည်ကို ပို့ပြီးတော့ မြို့ထဲဘက် ပြန်မောင်းဝင်လာခဲ့တယ်။

လမ်းသွယ်လေးတစ်ခုထဲကနေ မောင်းဝင်လာခဲ့ရင်း ရှေ့ဆီကို ဘာရယ်မဟုတ် လှမ်းမျှော်ကြည့်ဖြစ်တယ်။

အဲဒီ အချိန်မှာပဲ မထင်မှတ်ထားတဲ့ မြင်ကွင်းတစ်ခုကို အလန့်တကြား မြင်တွေ့လိုက်ရရဲ့။

ကျွန်တော်မောင်းလာတဲ့ ရထားလုံးရဲ့ရှေ့ ဓာတ်တိုင်နှစ်တိုင်စာလောက် အကွာမှာရှိတဲ့ လမ်းချိုးလေးကနေ ကျော်ပိုးအိတ်လွယ်ထားတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာတာပါ။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဆိုသလို ဆိုင်ကယ်တစ်စီးလည်း အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းလာရင်း ကောင်မလေး ပြေးထွက်လာတဲ့ လမ်းသွယ်လေးထဲ ဆက်ခနဲ ချိုးဝင်လိုက်တယ်။

“ဟာ”

ကျွန်တော် ဆုတောင်းမပြည့်လိုက်ဘူး။

မတိုက်မိပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းလိုက်ပေမယ့် ကောင်မလေးဟာ ဆိုင်ကယ်နဲ့ပွတ်တိုက်မိပြီး လမ်းဘေးကို ပစ်လဲကျသွားတယ်။

ဆိုက်ကယ်သမားကတော့ ကမန်းကတန်း ထိန်းလိုက်လို့လား မသိဘူး . . မမှောက်ဘဲ ထိုးရပ်သွားတယ်။

ဆိုင်ကယ်စီးဦးထုပ်ဆောင်းထားတဲ့ ဆိုင်ကယ်မောင်းသူဟာ ကောင်မလေးကို ဆင်းကြည့်မှာပဲလို့ တွေးလိုက်ပေမယ့် ကျွန်တော်တွေ့သလို ဖြစ်မလာခဲ့ဘူး။

ဆိုင်ကယ်သမားဟာ လမ်းဘေးမှာ လဲကျနေတဲ့ ကောင်မလေးကို
တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဂျူးခနဲ ပြန်မောင်းထွက်သွားလေရဲ့။

“ဟာ . . . လူမဆန်တဲ့ကောင်ပဲ”

ရေရွတ်ရင်းနဲ့ ကျွန်တော် ရထားလုံးပေါ်ကနေ
ခုန်ဆင်းမိလျက်သားဖြစ်သွားတယ်။

“ဟေ့ကောင် . . . လူယုတ်မာ မပြေးနဲ့ကွ”

ကျွန်တော်လှမ်းအော်ပြီး ပြေးလိုက်သွားပေမယ့် ဆိုင်ကယ်သမားကို
မမီလိုက်ပါဘူး။

အဲဒီ နေရာ ရောက်ရောက်ချင်းပဲ လမ်းဘေးမှာ လဲကျနေတဲ့
ကောင်မလေးကို ပြေပွေလိုက်မိတယ်။

“ဟာ . . . သွေးတွေနဲ့ပါလား”

ဟုတ်ပါတယ်။

ဆိုင်ကယ်နဲ့က ပွတ်တိုက်မိရုံကြောင့် ဒဏ်ရာမရလိုက်ပေမယ့်
လမ်းဘေးလွင့်ထွက်ပြီး အကျမှာတော့ လမ်းဘေးက ကျောက်တုံးနဲ့
ကောင်မလေးခေါင်း မိတ်ဆက်သွားပုံရတယ်။

ခေါင်းထိသွားတဲ့ ဒဏ်ရာကြောင့် သွေးထွက်နေပြီး ကောင်မလေးလည်း
သတိမေ့နေပါတယ်။

လူမဆန်တဲ့ ဆိုင်ကယ်သမား မောင်းပြေးသွားပေမယ့် လူသားစိတ်ရှိတဲ့
လူတွေကတော့ အကူအညီပေးဖို့ ကျွန်တော်တို့ အနားကို
ဝိုင်းအုံရောက်ရှိလို့လာပါပြီ။

ကျွန်တော်က မော့ကြည့်လိုက်ရင်း . . .

“ဆိုင်ကယ်ဝင်တိုက်သွားတာဗျ၊ နီးစပ်ရာဆေးခန်းတစ်ခုခု ပို့မှဖြစ်မယ်၊ ကူညီကြပါဦးဗျာ၊ လိုက်ပို့ဖို့က ကျွန်တော့်မှာ ရထားလုံးပါလာပါတယ်”

ခပ်မြန်မြန်ပြောရင်း အကူအညီတောင်းလိုက်တယ်။

အဲဒီ အချိန်မှာပဲ လူအုပ်ကြားထဲက ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် တိုးထွက်လာပြီး . . .

“အစ်မကူမယ် မောင်လေး၊ ရထားလုံးကို ဒီနားထိ မောင်းလာခဲ့ပါလား”

ပြောင်းရင်းနဲ့ ကျွန်တော်လက်ထဲက ကောင်မလေးကို ဆွဲယူပြီး ပွေ့ထားလိုက်လို့ ကျွန်တော်လည်း ရထားလုံဆီ ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။

လူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ လူသားဆန်ဖို့ဆိုတာ ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ ဝန်မလေးခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။

*